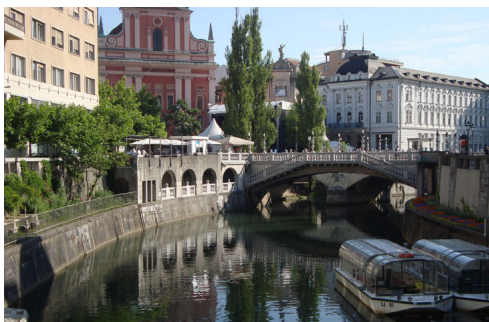

Στο αρκετά δύσκολο για συνολική αντίληψη βιβλίο του «Ιράκ Η δανεική χύτρα», γραμμένο το 2004, ένα χρόνο μετά την εισβολή ο Σλοβένος φιλόσοφος Σλάβοϊ Ζίζεκ (Slavoj Žižek) κάνει μια σειρά από πολύ ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις. Οξυδερκής, παρατηρητικός, βαθιά καλλιεργημένος και αντίστοιχα ενημερωμένος, ο Ζίζεκ μας δίνει μια αρκετά διαφορετική εικόνα για πολλά γεγονότα που σπάνια φτάνουν στην αντίληψή μας από τις συνήθειες πλατφόρμες ενημέρωσης. Ελάχιστα από αυτά είναι ευχάριστα.

Η πρωτεύουσα της Σλοβενίας, Λιουμπλιάνα.

Στις πρώτες σελίδες γράφει «...θυμάμαι δεκάδες Δυτικούς αριστερούς που στις αρχές του 1990 περήφανα αποφαίνονται, ότι γι' αυτούς, η Γιουγκοσλαβία υπήρχε ακόμα, και με κατηγορούσαν ότι πρόδιδα την μοναδική ευκαιρία διατήρησης μιας ενωμένης Γιουγκοσλαβίας – σ' αυτούς πάντα απαντούσα ότι δεν ήμουν ακόμη έτοιμος να ρυθμίσω τη ζωή μου με τέτοιο τρόπο ώστε να μη θρυμματίσω τα όνειρα των Δυτικών αριστερών». Για να μην μπερδευόμαστε με την ιδεολογική ταυτότητα του Ζίζεκ αρκεί να θυμηθούμε τη δήλωσή του για το ελληνικό δημοψήφισμα του θέρους του 2015. «Το «όχι» του δημοψηφίσματος μπορεί να επιβιώσει μόνο εάν οι Έλληνες συνεχίσουν τον υπομονετικό πόλεμο εναντίον της οικονομικής κατοχής».

Καθώς η συνέχεια δικαιώσε τον Σλοβένο, αλλά όχι την «πρώτη φορά», τέσσερα χρόνια αργότερα, όταν πολλά είχαν αλλάξει θα δήλωνε πως: «Πίστευα στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά η

εκλογική του ήττα ήταν βέβαιη από τη στιγμή που υποχώρησαν στις δυνάμεις του καπιταλισμού. Σκέφτηκα, αφελώς, ότι το κόμμα είχε σχέδιο να νικήσει την ελίτ της Ε.Ε. Αλλά έκαναν το αυταρχικό καθήκον να εφαρμόζουν πολιτικές λιτότητας, ενώ σωστοί λαϊκιστές σε όλο τον κόσμο λαμβάνουν τώρα μέτρα κοινωνικής πρόνοιας. Η αριστερά πρέπει να μάθει μαθήματα από αυτή την ήττα».

Ήταν μια απόπειρα επούλωσης των τραυμάτων της ήττας. Ήταν επίσης και μια ομολογία ότι το άνθος της αριστεράς της όποιας αριστερά, είτε πεφωτισμένης, είτε μαχητικής, είτε παραστρατημένης δεν μπορούσε να ευδοκιμήσει σε συνθήκες καπιταλιστικού φραντάιζιν άνευ σοβαρών θυσιών και συγκρούσεων. Τακτική δυσβάστακτη και ενδεχομένως ελαφρώς επικίνδυνη. Από την άλλη όμως, η Ιστορία έχει αποδείξει ότι η επικινδυνότητα είναι βασικό συστατικό της προόδου. Και των λαθών ασφαλώς.

Στις τελευταίες σελίδες του «Ιράκ Η δανεική χύτρα», ο Ζίζεκ γράφει:

«Τον Ιούλιο του 2003, μεταδόθηκε ότι το Πεντάγωνο σχεδίαζε να ξοδέψει δεκάδες εκατομμύρια δολάρια για να συστήσει ένα χρηματιστηριακού τύπου σύστημα στο οποίο οι επενδυτές θα στοιχημάτιζαν για την πιθανότητα τρομοκρατικών επιθέσεων, δολοφονιών και άλλων συμβάντων στην Μέση Ανατολή. Με τον τρόπο αυτό, οι υπεύθυνοι άμυνας ήλπιζαν να αντλήσουν πληροφορίες και χρήσιμες προβλέψεις, ενώ οι επενδυτές που προέβλεπαν σωστά θα απεκόμιζαν κέρδη. Οι επενδυτές θα αγόραζαν και θα πωλούσαν μελλοντικά συμβόλαια ουσιαστικά μια σειρά προβλέψεων για το τι θα μπορούσε να συμβεί στην Μέση Ανατολή (την πιθανότητα να δολοφονηθεί ο Γιασέρ Αραφάτ ή να ανατραπεί ο Ιορδανός Βασιλιάς Αμπντάλα ο II).

Ο κάτοχος ενός μελλοντικού συμβολαίου που θα εκπληρωνόταν, θα εισέπραττε τα χρήματα που οι άλλοι επενδυτές έβαλαν στην αγορά προβλέποντας όμως λάθος. Ο Δημοκρατικός Γερουσιαστής Μπάιρον Ντόργκαν (Byron Dorgan) περιέγραψε την ιδέα ως άχρηστη, προσβλητική και «απίστευτα ηλίθια»: «Μπορείτε να φανταστείτε τι θα συνέβαινε αν μια άλλη χώρα έστηνε ένα γραφείο στοιχημάτων όπου ο κόσμος θα μπορούσε να στοιχηματίσει για την δολοφονία αμερικάνων πολιτικών προσώπων, ή για την ανατροπή του ενός ή του άλλου θεσμού»; Τι περίμενε το Πεντάγωνο να πληροφορηθεί απ' αυτό το παιχνίδι; Ένα τέτοιο παιχνίδι δεν θα καθρέφτιζε, σαν φαύλος κύκλος. Την κυρίαρχη άποψη που θα δημιουργούσαν τα Μέσα;»

Είναι σαφές πόσα ερωτήματα θέτει σε τόσες λίγες αράδες, όπως και πόσο ανεξέλεγκτα

μπορούν να γίνουν τα πράγματα όταν η οικονομία επιβάλλεται της πολιτικής και η απληστία επικρατεί της λογικής. Σε κάθε περίπτωση ο Ζίζεκ αποτελεί μια όψη της Σλοβενίας και ταυτόχρονα συγκροτεί και μια προσέγγιση της πραγματικότητας.

Την προηγούμενη εβδομάδα, μια άλλη όψη της Σλοβενίας καθώς και μια άλλη προσέγγιση της σύγχρονης πραγματικότητας ήρθε στην επικαιρότητα. Αναρτήθηκε σε αρκετούς αλλοδαπούς ιστότοπους, όπως bbc, dailymail και αντίστοιχους ημεδαπούς, αναρτήθηκαν και φωτογραφίες, οπότε η πιθανότητες να είναι ψεύτικη είναι περιορισμένες.

Στα είκοσι δύο της χρόνια η Ιουλία Άντλεσιτς, (Julija Adlesic), μια όμορφη Σλοβένα, έκοψε εσκεμμένα το χέρι της στο ύψος του καρπού με στόχο να εισπράξει αποζημιώσεις από τις ασφαλιστικές εταιρίες όπου είχε συνάψει αντίστοιχα συμβόλαια, καθώς και μηνιαία εφόρου ζωής σύνταξη.

Η υπόθεση είχε στηθεί από την ίδια, τον φίλο της και το πατέρα του φίλου της. Το δικαστήριο διαπίστωσε ότι αυτή και ο φίλος της είχαν αφήσει σκόπιμα τον κομμένο καρπό, αντί να τον προσκομίσουν μαζί τους, ώστε να γίνει προσπάθεια συγκόλλησης από το ιατρικό προσωπικό. Ωστόσο, οι αρχές ανακάλυψαν εγκαίρως το κομμένο μέλος και οι γιατροί κατάφεραν να το συρράψουν. Οι εισαγγελείς δήλωσαν ότι ο φίλος της, είχε κάνει διαδικτυακές αναζητήσεις για τεχνητά μέλη τις μέρες που προηγήθηκαν του ακρωτηριασμού. Στο ερώτημα ποιο θα ήταν το τίμημα του ακρωτηριασμού, η απάντηση είναι 350.000 ευρώ συν μια σύνταξη της τάξης των 2.000 ευρώ μηνιαίως.

Μια νεαρή, όμορφη κοπέλα στην πιο γλυκιά και δυναμική εποχή της ζωής της είναι πρόθυμη να ακρωτηριαστεί για να εισπράξει ένα ποσό που προφανώς για το μέτρο της ζωής της είναι ιλιγγιώδες. Από κοντά και το μπόιφρεντ και ο μπαμπάς του. Τέτοια αγάπη! Αν δεν ήταν τόσο τραγικό θα ήταν ή επιτομή της ηλιθιότητας. Αβάσταχτα θλιβερό για το πόσο ικανό είναι το χρήμα και τα παράγωγα του, το γνωστό σκηνικό της πλούσιας ζωής που τόσο προβάλλεται, να ισοπεδώσουν κάθε λογική, κάθε συναίσθημα.

Κάθε Ιουλία στο άνθος της νιότης.

υ.γ. μην απορήσουμε αν, κάποια στιγμή, δούμε κάτι παρόμοιο στα «Μέσα» .

Από τον Ιούλιο του 2013, και το ανατρεπτικό φεστιβάλ του Ζάγκρεμπ. Slavoj Žižek, Αλέξης Τσίπρας και Oliver Stone. Ο Ζιζεκ συνεχίζει να προβληματίζει τους Δυτικούς με την εμμονή του για τον κομμουνισμό, ο Τσίπρας μπορεί να βλέπει στο βάθος την πρωθυπουργία και ο Στόουν βρίσκεται ανάμεσα στο Savages και το Snowden. Οι μέρες που ο Σλοβένος έκανε την κριτική του στο Τιτοϊκό καθεστώς, ο Έλληνας ήταν κνίτης και ο Αμερικανός μάζευε μετάλλια ανδρείας στον πόλεμο της Ινδοκίνας όπου πήγε εθελοντικά είναι μακρινές.